

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: N.K., narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 21.5.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2019 č.j. OAM-262/LE-BA02-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 15819, vedený u Raiffeisenbank a.s.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 21.5.2019 a k výzvě soudu dne 20.6.2019 doplněnou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2019 č.j. OAM-

262/LE-BA02-BA04-PS-2019, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 20.8.2019. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o *ustanovení zástupce*, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 24.5.2019 č.j. 17 A 92/2019-17, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem JUDr. Ing. Jakuba Backu, advokáta, sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6.

2. **V žalobě** žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Současně odkázal na článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, již je správní orgán povinen se při posuzování řídit. Žalobce rovněž zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7.12.2011 č.j. 1 As 132/2011 - 51 a ze dne 28.3.2012 č.j. 3 As 30/2011 - 57. Např. v rozsudku ze dne 7.12.2011 č.j. 1 As 132/2011-51 tak NSS shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný se výše uvedeným neřídil a své povinnosti nedostál, což zapříčinilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Rovněž žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti na základě zjištěných skutečností ohledně využívání padělaného litevského cestovního dokladu. Avšak dle žalobce nelze pouze na základě výše uvedeného vyloučit aplikaci zvláštních opatření dle ust. § 47 zákona o azylu, jak tomu učinil žalovaný. V návaznosti na to žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28.2.2016 č.j. 5 Azs 20/2016 pojednávajícím o zvláštních opatřeních ve spojitosti s rozhodnutím o vyhoštění. Jelikož pak žalovaný posoudil situaci žalobce nepřijatelně paušálně, bez potřebné individualizace jeho případu a vycházel pouze z toho, že žalobce během svého pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**) využil padělané doklady, aniž by zohlednil zřejmou motivaci žalobce během azylového řízení spolupracovat a prodloužit si svůj legální pobyt na území ČR, zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát. Žalobce závěrem požádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 6.5.2019 č.j. OAM-262/LE-BA02-BA04-PS-2019** bylo rozhodnuto ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu o zajištění žalobce v ZZC a doba zajištění byla stanovena ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona do 20.8.2019. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že dne 28.4.2019 byla kontrolována totožnost žalobce, který předložil občanský průkaz Litvy a cestovní doklad Ukrajiny, v němž bylo vylepeno polské vízum. Po bližší kontrole občanského průkazu Litvy a polského víza hlídka pojala podezření, že by se mohlo jednat o padělek. Žalobce následně přiznal, že občanský průkaz i vízum jsou padělané a v ČR je od roku 2017. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Do protokolu o podání vysvětlení dne 28.4.2019 žalobce mimo jiné potvrdil údaje o své totožnosti a státní příslušnosti a popsal, že do ČR poprvé přijel dne 22.4.2017 se svým cestovním pasem a českým vízem na 90 dní a od té doby nevycestoval. Účelem jeho cesty do ČR bylo navštívení jeho matky, ale pak si našel práci ve skladu a už nechtěl odjet.

Vysvětlil, že aby zde mohl dále být, opatřil si za tímto účelem padělané polské vízum, ale protože poté zjistil, že na polské vízum zde nemůže být zaměstnán, obstaral si rovněž litevský občanský průkaz. Prohlásil, že na matce není nijak závislý a chce jet na Ukrajinu, kde žije jeho otec a sourozenci. Bydlel zde u matky, která ho u sebe nechávala přespát v jejím bytě. Dále upřesnil, že přicestoval s ukrajinským biometrickým pasem a vlepeným českým vízem. K opatření padělaného polského víza přistoupil někdy v listopadu. Za padělek zaplatil 500 EUR. Po skončení jeho platnosti si stejným způsobem ještě opatřil padělaný litevský doklad. Doplnil, že na obou dokladech byly jeho osobní údaje. Ke svým rodinným vazbám uvedl, že je svobodný a bezdětný, na území ČR nemá kromě matky žádné příbuzné. Sdělil, že vzniklé situace lituje, mrzí ho to, ale v ČR chce pracovat legálně. V případě správního vyhoštění se mu nebude vyhýbat, vycestuje dobrovolně za svou rodinou na Ukrajinu a nebude se proti řízení odvolávat. S ohledem na výše uvedené bylo konstatováno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu a při kontrole se prokazoval padělaným dokladem totožnosti. Z tohoto důvodu byl dne 28.4.2019 zajištěn, a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti. Posléze dne 2.5.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 26.6.2019** vyjádřil svůj nesouhlas s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Následně opět uvedl skutečnosti, z nichž při vydání rozhodnutí vycházel a doplnil je související judikaturou, jež podporuje závěry učiněné žalovaným v napadeném rozhodnutí. Na samý závěr se žalovaný vyjádřil k námitce nevyužití ust. § 47 zákona o azylu, kdy uvedl, že pro použití zvláštních opatření neshledal důvod, jak již ostatně podrobně rozepsal v napadeném rozhodnutí a závěrem navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.
5. **Ze zasláního správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 6.5.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 26.6.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 6.5.2019 žalobci předáno dne 7.5.2019.
6. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní** (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2**

věta první s.ř.s.). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
8. Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
9. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že **žaloba není důvodná**. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že dle něho žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
11. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu*

odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat euro konformně.

12. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 těchto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
13. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v ZZC a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26.6.2013.
14. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 28.4.2019 byla kontrolována jeho totožnost, při níž předložil občanský průkaz Litvy a cestovní doklad Ukrajiny, v němž bylo vylepeno polské vízum. Po bližší kontrole občanského průkazu Litvy a polského víza hlídka pojala podezření, že by se mohlo jednat o padělek, což se vzápětí potvrdilo. Žalobce přiznal, že občanský průkaz i vízum jsou padělané a že je v ČR od roku 2017. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Do protokolu o podání vysvětlení dne 28.4.2019 mj. potvrdil údaje o své totožnosti a státní příslušnosti a popsal, že do ČR poprvé přijel dne 22.4.2017 se svým cestovním pasem a českým vízem na 90 dní a od té doby nevycestoval. Účelem jeho cesty do ČR bylo navštívení jeho matky, ale pak si našel práci ve skladu a už nechtěl odjet, proto si opatřil za tímto účelem padělané polské vízum, ale protože poté zjistil, že na polské vízum zde nemůže být zaměstnán, obstaral si rovněž litevský občanský průkaz, ač přicestoval s ukrajinským biometrickým pasem a vlepěným českým vízem. K opatření padělaného polského víza přistoupil někdy v listopadu, za padělek zaplatil 500 EUR. Po skončení jeho platnosti si stejným způsobem ještě opatřil padělaný litevský doklad, na obou dokladech byly jeho osobní údaje, protože v ČR chce pracovat legálně. S ohledem na výše uvedené bylo konstatováno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a při kontrole se prokazoval padělaným dokladem totožnosti. Z tohoto důvodu byl dne 28.4.2019 žalobce zajištěn, a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti.
15. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy (2.5.2019), když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění.
16. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že

porušoval právní předpisy ČR, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR i po vypršení pobytového oprávnění (vízum na 90 dnů), namísto včasného vycestování nebo jiného legálního řešení své situace se žalobce rozhodl opatřit si falešné polské vízum a padělaný litevský doklad totožnosti. V souvislosti s tím, rovněž následně porušoval právní předpisy o zaměstnanosti a s tím další související předpisy. Své zákonné povinnosti spojené s pobytem na území ČR tak zcela ignoroval a za tímto účelem si pořídil falešný litevský cestovní doklad společně s padělaným polským vízem. Žalovaný tedy správně dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy ČR a mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.

17. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, když dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově pořízením si padělaného litevského dokladu totožnosti a padělaného polského víza). Žalovaný také vyjádřil přesvědčení, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
18. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: *„Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“*
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
21. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím

uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 20.6.2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s) a to ve výši 1.428,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený u Raiffeisenbank a.s. pod č. 9504399001/5500 pod VS: 15819 (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 12. července 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně